

Gülme Başına Gelir Komşuna

Mine Sota

Hayykitap - 768
Edebiyat - 143

Gülme Başına Gelir Komşuna
Mine Sota

Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7909-78-5
Hayykitap 1. Baskı, Toplam 19. Baskı: İstanbul, Ekim 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinolu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Gülme Başına Gelir Komşuna

Mine Sota

Mine Sota

1972'de dünyada doğdu. Saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi. Türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi. Kendini bildi bileli yazar olmak istedi ama kastettiği "Gönül Yazar" değildi. İlk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. Sonra kâğıda geçti. Bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. Çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. Hâlâ yazıyor, yazıyor, yazıyor...

@_minnesota instagram

@_minnesota twitter

Öz Mine Sota facebook

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

Gülme Başına Gelir Komşuna, Ekim 2020

Sen Gül Ben Onları Oyalarım, Mart 2020

Artık Gülsem de Gam Yemem, Mart 2020

You 'TÜP'lü Kanalıma Hoş Geldiniz!, Ocak 2020

İçimdekiler

sinircell	7
tu patike bi' tatike	11
anaaa! haber bülteni..!	15
öldüm öldüm dirildim..!	18
kulaktan kılığa..!	22
uzaktan kumanda(n) aleti	26
idare etmek ya da etmemek	30
evrimi geldi!!!!	34
pile reytingim çile!	38
melanet abla	42
köfteci henry	49
polyanna mülayim	52
tebriğiniz bayram olsun!	55
yürü gagarin	58
seçim ufocusu	62
yurduma has yemin çeşitleri	66
sağır sultan	70
çek cumhuriyeti	73
müşteri hezimetleri servisi	77
acele rambo aranıyor	81
mümkünse afiyet olsun	85

yasaksız baş bağlama modelleri	90
sendrom sendromu	95
bush gribi	99
bir küçücük aslancık yokmuş..!	103
gereği düşünüldü..!	110
taa tatile gitmek	113
haberlerde dediği	116
neşe'nin kötek sorunu	120
küresel kasılma	123
bili(ri)msel veriler	129
ayna ayna, sus bana!	132
ramazanlık reklamlar	137
dandini dandini dastana..!	140
alo, danam kaçtı!	144
soru sorunları	147

sinircell

– Gel bakim telefoncuğum gel gel. Aman da aman, aç mı bıraktılar seniii? Gel bak sana ekmek arası kontör aldım. Tamı tamına 100 tane. Şimdi bir güzel doyuralım karnını senin. Oh bee, telefon öyle sessiz sedasız durmaktan ötmeyi unutmuştu. Ne kadar da pahalı bunun yemi yavv. Hazırına bu parayı vereceğine, kontörü en baştan keşfet daha ucuza gelir be. İnan olsun beleş kontör için bilim adamı bile olurum. Haydin kodlayalım bakaluum... Hıhhh, tamamdır. İletişimimiz vatana millete hayırlı ossuuuuu.

SMS– Dıııt dııt... Dıııt dııt.

– Aha! Telefonum baba dediii! Yahu bayılıyorum şu sese var ya. Kimmiş bi' bakalım.

SMS– O naif şahsınız için, ruh-i derunumdan hayırlı akşamlar temenni ediyorum.

– Hı?? Kim bu yaa? Dur şuna bi cevap atayım... Aynından size de olsun bey amca kardeşim. Yalnız, yanlış insan, yanlış numara. Hatta yanlış yüzyıl, hihohaaa!

SMS– Ne demek yanlış nümero? Vakt-ı zamanında böyle buyurmuyordunuz ama? O şen şakrak kahkahalarınızı bahşederdiniz bana.

– Tamam bey amca, bozulma hemen. Yalnız ben kimseye öle şenmiş şakrakmış kahkaha falan atmam taaam mı? Hişşş, aloooo! Olmuyo ama. Kimsin sen?

SMS– Gayem zat-ı âlinizi taciz etmek değil, efkâr-ı umumiyede muhabbet kurmaktır. Cevab-ı müspetiniz kalb-i hazalimi tamir edeceğinden, deste-i muhabbetinize talibim.

– Hadi yaaa? Nerde talebesin nerde? Amca bak, ağzın iyi laf yapıyo ama inan bu edebiyatın bende ziyan oluyo. Anlamıyorum yani anadı?? Git kendi yüzyılında birine çapkınlık yap sen. Hariciye nazırının kızı falan yok mu oralarda bi' yerde? Git ona mesaj çek, tamam? Haydi iyi akşamlar. Sa-faa ile safa ile... Hayret bi' şey yaa, adama bak. Ziyani etti kontörlerimi.

SMS– Dıııt dıııt... Dıııt dıııt.

– Hoppalaaa! Ama sen çok oldun ama.

SMS– Ahh, zat-ı şahanelerinizi için ne kadar feryad-u figan eylesem, ne kadar ah-u zar eylesem azdır. Ne olmuş size böyle? Akıbetiniz fecii olmuş.

– Ya amca, sizin dilde kaçıklara ne denir bilmiyorum ama sen biraz tozutmuşun, farkındasın diy mi? Bak güven bana, inan doğru diyorum.

SMS– Af buyurun. Sualinizi tam olarak idrak edemedim. Tozutmak da ne demektir?

– Anlamadıysan iyi. İsbet olmuş. Ben de seni anlamıyorum zaten. Böylece ödeşmiş olduk.

SMS– Rica ediyorum birtakım nahoş kelimeler sarf etmeyiniz. Siz böyle menfi konuşunca ben meramımı anlatamıyorum ki kuzum. Zat-ı âlinizi esefle kınıyorum. Lakin merakıma da mani olamiyciyim. Tozutmak ne demektir?

– Tozutmak bey amca, üşütmek, sıyırmak, kafayı yemek. Nası desem manyak olmak falan fişman işte. Pek matah bi' şey değil yani, anadı? Hebelüp yani. Misal, sen.

SMS– Zat-ı şahanelerinizi beni fena halde teessür girdabına düçar eyledi. Filhakika size teessüflerimi sunarım.

– Tamam amca, kal o girdapta, çıkma bi' daha. Paşa babanıza, valdaanıma selamlar. Dadınıza da hörmetler... Musallata bak sen yaa, sinir etti beni kılçikk!

SMS– Dıııt dıııt... Dıııt dıııt.

– Ama haaaa! Eh ben şimdi sana bu yüzyılın bayramlık lisanını konuşayım da gör.

SMS– Aaaaah ahhhh! Dilşad olacak diye kaç yıl avuttu felek. Saçıma karlar yağdı, boşuna yaz beklemek.

– Hadi yaaa, demeee! Ne diyorsuuuuun? Ah o teessürden bana da oldu bak şimdi, görüyon mu sen?... Yaaaaa git işine yaaaa!

SMS– Raks etme şıkıdım şıkıdım. Kız yekûnu zat-i âlinizin miiiii?

– Hınk!! Ne kızı be??? Tayfun sensin di mi?? Olum bak, eğer benle kafa buluyosan var yaaa, nasıl olsa yakalarım seni. Bak o telefonu yediririm sana bakk!

SMS– Yandım yandım ki ne yandım. Bana evvelinden fassıllar icra ettiren hatuuuun. Nur-i aynıım, dil-i şeydaam, Mehlikaam.

– Ne?? Mehlika mı??... Bana bak kart zampara, seni derhal ada sahillerinde bekliyorum. Bakalım Mehlika da kimmiş sana orda soruyorum... Ne Mehlika'sı bee? Rıza Rızaaa.

SMS– Hiii! Rıza gösterdiniz demek. Nihayet sözlerimden mutmain oldunuz. Ahh ne kadar mes’udum bilemezsiniz.

– Ulan Tayfuuuuuuu! Sensin biliyorum geri zekâlı. Ama bi’ yakalarsam var yaaa. Çekmeden de duramıyorum ya, sinir bastı. Kimsin sen be kiiiiim???

SMS– Dıııt dııt... Dııt dııt. “Sayın abonemiz. Bu muhabbet, bir ZONKCELL hizmetidir. Bu yenilik yeni kontör alan tüm abonelerimiz için hazırlanmıştır. Hoşça vakit geçirdiğinizi umarız. Ayrıca sıfır kontörünüz kalmıştır. İyi günler dileriz. ZONKCELL...”

– Hı?!!

tu patike bi’ tatike

Olmaz olmaz demeyin sayın okurlar. Oluyor. Zaman ahir olunca, “Yuh artık! O kadar da değil!” diyebileceğimiz şeylerin sayısı hızla azalıyor. Zaten şunun şurasında imkânsız kaç şey kalmış. Nerde o eski hayretler. “Aaa iki renkli diş macunu mu çıkmış?”, “Televizyonda gündüz dansöz mü oynatmışlar?”, “Anaa sakallı bebek mi doğmuş?”, “Kâinat güzeli kadın, erkek mi çıkmış?” falan filan diye şaşırdığımız günler çok gerilerde kaldı artık. Hırsızların bile hayırsız ötesi bir iş olan soyguna çıkarlarken birbirlerine “Haydi hayırlı işler!” dediği günler bu günler. Alıştık artık. Markette alışveriş yapan bir ufo görsek “Meraba n’aber? Aa, ışınını nerden aldın? Ne parlakmış.” diyebilecek kadar sıradanlaşmış tuhafliklar yörüngesinde dönüyor hayat.

Bu kadar hayretsiz bir ortamda, artık n’apsın, şaşıрма hormon-cuklarımız bile alıp başlarını gidiyorlar. Son günlerde şahit olduğum acayip bir olay karşısında benimkiler de aldılar başlarını, “cık cık cık” yapa yapa çekip gitti garibanlar. Artık bunu son zamanların moda bağlaması olan küresel ısınmaya bağlayabilir miyiz, yoksa ne alakası var canım mı deriz bilemem.

Geçenlerde büyük bir binanın gölgesinde yaşayan, daha doğrusu yaşamaya çalışan bir insan fark ettim. Onu daha önce de görür gibi olmuşum. Fakat ben onu bir karaltı mı zannettim, yoksa küresel ısınma beynimi ısıttı da bana onu orda olmayan bir nesnenin gölgesi mi zannettirdi, bilmiyorum.

Neyse, birkaç gün önce tam yanından geçerken, birkaç adım sonra algımı sanki bir şey geriye doğru kuvvetle çekti ve arkamı dönüp bu çekim alanının merkez üssüne baktım. O ne!? Ooo nee!?! Gözlerime inanamadım. Korku, şiddet, nefret, yakıcı bir acıma hissi, sanki hepsi bir mikserde dolar gibi zihnimde doldu ve o kadının donuk bakışları da düğmeye basınca, hepsi beynimde hızla karışmaya başladı.

Manzara gerçekten çok vahimdi. Benim defalarca karaltı sandığım şey meğer karaltı kuraltı değilmiş. O, yaşayan, daha doğrusu ölmemeye çalışan bir adet teyzecikmiş. Daha doğrusu mikro-teyzecikmiş. Bu çok ama çok yaşlı kadının yüzünde bir santim dahi düz bir yer yoktu. Hayat, acımasız kör çakısıyla kadının yüzüne öyle derin çentikler atmıştı ki, bakarken gözlerim acıdı. Yüzü sanki sırf deriden ibaretti ve buruşabildiği kadar buruşmuştu. İki büklüm bir vaziyette, sanki yere erimiş gibi oturuyordu. En fazla yirmi beş, otuz kilo civarındaydı. Üstünün başının yırtık olduğu yetmezmiş gibi bir de pırtıktı. Üzerinde garip figürler olan başörtüsünün rengi almış başını girmişti. Dizlerini kırmış, başını ileriye doğru uzatmış, yüzünü göğe kaldırmış, hafiften perde inmiş tek gözüyle gelene geçene bakmaya çalışıyordu. Ayrıca tek diş kalmış ağızından tuhaf sesler çıkartıyordu. Bu kelime taklidi yapan garip mırıldanışın ne olduğunu çok merak ettim ve kadına doğru iyice eğilip kulağımı olay mahalline doğru yaklaştırdım. “Ne diyorsun teyze?” diye sordum. Ne sorduğumu anlamadan, söyleme alışkanlığıyla şu kelimeleri mırıldandı:

“Tu patike bi’ tadike!”

Efendim?! Bu, kulağa Çekoslavakyacadan bozma Papua Yeni Ginece gibi gelen kelimelerin adresini beynimde aradım.

Tüm zihinsel sallamalarım konu ettim ama, yok. Ne kadar beyin hücrem varsa harcadıktan sonra, en son hücremin de vefatıyla şifreyi çözdüm:

“Şu fakire bir sadaka!”

Teyze yüzünü bana çevirip gözleriyle gözlerimi bulmaya çalıştı ama ne yazık ki bakışlarını bir türlü bana isabet ettiremedi. Tam göremiyordu ki, yalnızca bakıyordu. Bakışları bir sağ omzuma değiyordu, bir sol omzuma. Sadece kendisine gölge yapan şeyin üst kısımlarına bakıyordu. Tutup kaldırmak istedim fakat tuttuğum parçası elimde kalacak korkusuyla derhal vazgeçtim. Allah’ım! Ben bu kadını ne yapaydım şimdi? Onu o halde bırakamazdım, bana yazıklar olurdu, kahrımdan ölürdüm. Yerinden oynatırsam da o ölürdü. Yetişmem gereken yer de, yetişilmeyi bekliyordu. Acaba Akut’u mu çağırıyordum, UNESCO’yu mu? SAT komandoları bile geldi aklıma. Eve götürmeye kalksam daha arabaya biner binmez ikimizi de dışarı atarlardı. O arada kadının önündeki mendille biraz para koydum. Ama bu yardım mıydı şimdi? Kadına orda çek yazsam ne yapacaktı ki? Önüne koyduğum şey paramı çakıl taşı mı, onu bile ayırt edemiyordu ki. En sonunda, “Bu kadının yürüyecek bir mekanizması yok. Bu teyzeyi buraya muhakkak birileri getirip bırakmış olmalı. Onu buraya konuşlandıran bir yakını mutlaka vardır.” diye tesellilendim. Nasılsa bir yere kıpırdayamaz, işime gideyim, dönüşte olmazsa yetkililere haber veririm diye düşündüm.

Allah’a emanet edip yolun karşısına geçtim kiii, esmer, zayıf, pantolonu düşmesin diye beline kemer niyetine ip bağlamış gençten biri, son model bir at arabasıyla usulca yanaştı kadının yanına. “Bürsss!” deyip atı istop ettirdi ve kırbacını bira-

Gülme Başına Gelir Komşuna

kıp arabadan atlayarak kadının yanına geldi. Kadının önündeki bozuk para dolu mendil tezgâhı toplayıp cebine koydu ve ona “Haydin aneyy, kalk gidiykk!” diyerek, annesinin elinde kalmasından korkmadan, bir kedi yavrusu gibi tutup arabaya attı. Ata kırbacı şaklatıp marşa bastı, sürdü gitti.

Anne! Anne mi?!! Bakışımın değdiği son noktaya kadar arka-larından baktım. Gözlerim doldu. Anne yaa, anne! Annesi-ni dilendiriyor. Sermayeye bakın, bir adet anne... Batsın bu dünya batsın! Küre de ısınsın, hepsi de ısınsın, ne hali varsa görsün! İnsanlık eksikliğine, vicdan fukaralığına nasıl bir sadaka fayda verir acaba?!

“Tu türeye bi’ tadike.”

ŞU KÜREYE Bİ’ SADAKA!

Artık ben okuyanın doğrucusuyum; gereği düşünülen her şey bu kitapta!

Bu kitabın ölüyü bile güldürdüğü, kiloluk kahkahanın toptan fiyatına perakende satıldığı, derde kedere "Aman boş ver be!" dedirttiği ve bozuk morallerin Mine Sota atölyelerinde itina ile tamir edildiği söyleniyor.

"Zeytinyağlı yiyemem aman, basma da fistan giyemem aman" diyenlerdenseniz bu kitap seçiciliğinize fena halde hitap edecek. Titizlenmenize degecek.

Neron'un bu kitabı bulamadığı için sinirinden ortalığı yaktığı, Kleopatra'nın, "Önce ben okuyacağım" diye kendisini sokmaya çalışan yılanın ümüğünü sıktığı, Rapunzel'in tutuna tutuna kuleden aşağı inip, sırf bu kitabı almak için kitapçıya kaçmak maksadıyla saçlarını uzattığı tarihi atmasıyonlarda yer almaktadır. Zenginlerden alıp fakirlere veren Robin Hood'un bu kitabı okumayanlardan alıp okuyanlara verdiği de rivayetler arasındadır.

Hiçbir şey hakkında her şeyin anlatıldığı ve her şey hakkında pek çok şeyin didiklendiği bu kitap, sadece sizi güldürmekle kalmayacak, bunu etrafınıza da bulaştıracak.

Kısacası bu kitabı aldığınız takdirde sizi de bir gülmek alacak. Haydi, kitapta gülüşürüz...

hayykitap

24 TL

KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7909-78-5

9 786257 909785